

ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΕΤΟΣ 8ο

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

ΤΕΥΧΟΣ 47ο

Οἱ αἵρέσεις

ΜΕΡΟΣ Α'

Διευκρίνιση τῶν Ἑννοιῶν: «Ἐκκλησία», «αἵρεση», «Σχίσμα», «Δόγμα» «Αἱρετικός», Σχέση Δόγματος – «Αἱρετικοῦ» - Ἡ στάση τῆς «Καινῆς Διαθήκης» ἀπέναντι στούς Αἱρετικούς. Ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας (Κανονικόν καί Ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον) ἔναντι τῶν Αἱρετικῶν.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1. Ὁ σωστός Ὁρθόδοξος Χριστιανός, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ἀγαπᾷ τόν πλησίον του ὡς σεαυτόν» (δηλαδή, ὅπως τόν ἑαυτό του) καί θά κάνει τό πᾶν γιά τόν ἐμπερίστατο συνάνθρωπό του.

Ἀκόμη, ὅμως, περισσότερο, ἀγαπᾷ τήν Ἀλήθεια, ἀγαπᾷ τήν πίστιν του, ὅπως τήν ἐδιδάχθηκε, καί ὅπως τοῦ ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Κύριό μας, καί Θεόν μας. Σήμερον – ὅμως – ἐπληθύνθησαν καί ἀπεθρασύνθησαν οἱ διάφορες αἵρέσεις, πού πλήττουν τήν ὀρθήν πίστιν μας, τήν Ἀλήθεια, τά δόγματά μας, τήν Ἐκκλησίαν μας. Διά τοῦτο ἐπιβάλλεται νά εἰπωμεν ἐκεῖνο τό «ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ» τοῦ Ἀρχαγγέλου! Καί πρίν ἀπό ὅλα, ἐπιβάλλεται νά καταρτισθοῦμε στήν πίστιν μας, καί σέ βασικούς ὅρους τοῦ ἀντιστασιακοῦ μας ἀγῶνα, καί πῶς ἡ Ἱερά Παράδοσις (Ἅγιοι

Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας) καί ἡ **Καινή Διαθήκη**, ἀντιμετωπίζει στήν πράξη – καί ὄχι ἀπλῶς στήν θεωρία – **τίς αἵρέσεις, καί τοὺς αἱρετικούς.**

Τό ὑπό ἀνάπτυξη καί ἐξέταση παρόν θέμα εἶναι εὐρύ, καί πάντα ἐνδιαφέρον καί ἐπίκαιρο, ιδιαίτερα στίς ἡμέρες μας. Θά προσπαθήσωμε, ὅσο τό δυνατόν, νά εἴμαστε κατανοητοί καί περιεκτικοί σέ νοήματα (ἀποφεύγοντας κείμενα μακρόσυρτα, καί δυσερμηνευόμενα).

2. Ὅταν λέμε Ἑπτά Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας'' ἀναφερόμεθα – κυρίως – στοὺς Ἁγίους Πατέρες πού ἔζησαν ὅταν ἡ Ἐκκλησία μας ἦταν Ἑνωμένη, δηλαδή πρίν τό 1054 μ.Χ., ὅταν ἐγίνε ὁριστικό τό Σχίσμα, ἀπό τοὺς Παπτικούς (Δυτικούς). Ἀναφερόμεθα – ὅμως – καί στοὺς λοιπούς Ἁγίους καί Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, μέχρι σήμερα, πού ἀναφέρονται – (ἢ ἀντιγράφουν) – στοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἑνωμένης Ἐκκλησίας, καί στό Πηδάλιον, ἤτοι στό Ἱερόν Βιβλίον, πού ἔχει καταγράψει ὅλους

τούς Κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅλες τίς ἀποφάσεις, ὅλων τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί ὄχι μόνον. Θά τονίσωμε - πάντως - ἐδῶ, ὅτι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀναφέρονται – πρωτίστως – στήν Ἁγία Γραφή, καί στήν Ἱερά Παράδοση!, τήν ὁποία ἐσέβοντο καί ἐτηροῦσαν.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Ο ΟΡΟΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

3. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας εἶναι θεοῖδρυτον ἴδρυμα, μέ κεφαλή τόν Κύριό μας καί Θεόν μας, καί σῶμα ὅλους τούς πιστούς ὅλων τῶν αἰώνων. Εἶναι ἡ «ἅπαξ παραδοθεῖσα τοῖς ἁγίοις πίστις» (Ιούδα 3) καί ἐν κυριολεξίᾳ ἡ «Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» - ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας – ἥτοι, τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων καί Ἀγίων, τῶν Πατέρων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὅλων τῶν αἰώνων. Ἐπομένως, «ἔκκλησία», δέν εἶναι κάτι πού ἐμφανίσθηκε – ἔτσι ξαφνικά – στό προσκήνιο, 10 αἰῶνες, 14 αἰῶνες, 18, 19, 20, 21 αἰῶνες μετά Χριστόν, καί ἔχει ὡς κεφαλήν ἕναν «διδάσκαλον» ἢ ἕναν Πάππα ἢ ἕναν γκουρού κ.λπ.

4. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὀνομάζει τήν Ἐκκλησία «στύλον καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. 3, 15), ἡ ὁποία δέν ἔχει «σπίλον ἢ ρυτίδα» καί εἶναι «ἀγία καί ἁμωμος» (Εφεσ. 5, 27). Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπιγραμματικά καί βαθυστόχαστα γράφει ὅτι Ἐκκλησία εἶναι «οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοί ὄντες καί γενόμενοι καί ἐσόμενοι» (Ε.Π. 62, 75).

5. Ἡ πρώτη δημόσια ἐμφάνιση τῆς Ἐκκλησίας συνέβη τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς (Πράξ. κεφ. 2ο). Ἀπό τότε καί μέχρι σήμερα καί μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος ἡ Ἐκκλησία θριαμβεύει παρά τούς σκληρούς διωγμούς πού ἀντιμετώπισε ὅλες τίς ἐποχές. **Τά χρυσοστομικά λόγια** «κἂν πρός Ἰνδοῦς γάρ ἀπέλθης, κἂν πρός Σκύθας, κἂν εἰς αὐτόν τόν ὠκεανόν... πανταχοῦ εὐρήσεις τοῦ

Χριστοῦ τήν διδασκαλίαν καταυγάζουσιν τάς ἀπάντων ψυχάς» (Ε.Π. 53, 258) εἶναι πέρα γιά πέρα ἀληθινά.

6. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζουσα τόν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν νίκη τῆς ἀλήθειας ἐναντίον τοῦ ψεύδους μᾶς βεβαιώνει, ὅτι:

Ἕνας εἶναι ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεός.

Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξος Ἁγία τοῦ Χριστοῦ καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Μία εἶναι ἡ πίστις καί μόνο δι' αὐτῆς σώζεται ὁ ἄνθρωπος.

7. Τά μυστήρια νοσηματοδοτοῦν, χαριτώνουν τήν Ἐκκλησία, ὡς οἱ Ἅγιοι Πατέρες σαφῶς διακηρύττουν: «Ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται ἐν τοῖς μυστηρίοις» (Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, Ἑρμηνεία τῆς Θείας Λειτουργίας, PG 150, 452). Οὐδεὶς ἀβάπτιστος, οὐδεὶς ἀμύητος καί ἀμέτοχος εἰς τά Ἱερά καί σωτήρια Μυστήρια, μέ κορύφωμα τήν μετοχήν εἰς τήν Φρικτὴν Τράπεζαν, εἰς τό Δεῖπνον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, σώζεται καί ἀγιάζεται» (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος).

8. Ἡ Ὁρθόδοξία ὡς κατέχουσα τήν ἐκ Θεοῦ ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια, οὐδέποτε πρέπει νά παραιτηθεῖ ἀπό τήν ἀξίωσή της ὅτι κατέχει, αὐτήν, τήν πλήρη καί ἀπόλυτη ἐξ ἀποκαλύψεως Ἀλήθεια. Στήν Ἁγία Γραφή πέραν τῶν ἀναθεματισμῶν τῶν αἰρετικῶν – ἀναφέρονται τά ἐξῆς χωρία: «Οὐκ ἔσονται σοι Θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ» (Ἐξοδ. κ' 3), «ἽΩ Τιμόθεε τήν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τάς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περί τήν πίστιν ἡστόχησαν» (Α΄ Τιμοθ. Στ' 20). «Οὗτός ἐστιν ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τόν πατέρα καί τόν υἱόν» (Α΄ Ἰωάννου 2, 22).

«Τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει» (Ιούδα 3) «Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β΄ Θεσσαλ. 2,15) καί τέλος, τό «Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τόν οὐρανόν καί τήν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου

μίαν κεραΐαν πεσεῖν» (Λουκ. 16, 17).

9. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτός, μέσα στήν ὁποία διαφυλάσσεται, ὅ,τι τίμιο καί πολύτιμο ὑπάρχει. Στήν Ὁρθοδοξία τήν μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει ἡ ἀληθινή ἀσφάλεια. Καί εἶναι βέβαιο, ὅτι ὅσοι ζοῦν ἐνσυνειδήτως τή ζωῇ τῆς ἐκκλησίας, αὐτοί θά σωθοῦν κι ἀπό τή σκληρότερη ἀπό κάθε προηγούμενο σκλαβιά. Χρειάζεται ἀπό μέρους μας λοιπόν θερμή πίστη καί ὄχι χλιαρή. Νά εἴμαστε μέσα στό μαντρί τοῦ ποιμνίου. Ἐπίσης χρειάζεται ἀπόλυτη ἐγρήγορη, ψυχραιμία καί αὐτοκυριαρχία ἀπέναντι σ' αὐτές τίς προκλήσεις, ὅπως γράφει ὁ προφητάναξ Δαυίδ «Ἦτοιμάσθην καί οὐχ ἐταράχθην τοῦ φυλάξασθαι τάς ἐντολάς σου» (Ψαλμ. 118, 60).

10. Ἡ ἀλήθεια εἶναι διαυγής καί κρυσταλλίνη. Μόνο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὑπό τήν σαφή ἔννοια καί ἄποψιν διά τῶν Μυστηρίων σημαινομένης καί σωζούσης Ἐκκλησίας. Ὅλες οἱ ἄλλες ὁμάδες κατ' ἐπίφασιν καλοῦνται ἢ αὐτοαποκαλοῦνται Ἐκκλησίαι. Οὐδεῖς τῶν Αἰρετικῶν ὑπηρετεῖ τήν ἀλήθειαν ἀφοῦ ἀπεκόπησαν ἀπό τό Σῶμα τῆς μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

11. Ὁφείλουμε νά διακηρύξουμε αὐτήν τήν ἀλήθεια καί νά δια φωτίσουμε τοὺς πάντας, ὥστε ζῶντες εἰς τήν σύγχρονον κοινωνίαν, νά ἀναλάβῃ ὁ καθείς τάς πνευματικὰς του εὐθύνas. Τοὺς πάντας ἀγαπῶμεν, μετά πάντων συναναστρεφόμεθα καί ὑπέρ πάντων προσευχόμεθα, ὥστε οἱ πάντες «εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐλθεῖν».

12. Ἡ Ὁρθοδοξία ἀγκαλιάζει ἀγαπητικά ὅλους, ὡς τοῖς πάσι γνωστόν τυγχάνει, καί σέβεται τήν προσωπικότητα τοῦ καθενός.

13. Δέν ὑπάρχουν – ὅμως – πολλές ἐκκλησίες. Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι καί ἀγία καί καθολική καί ἀποστολική. Ἄρα ὅλες οἱ ἄλλες ὁμάδες οἱ αὐτοαποκαλούμενες Ἐκκλησίες, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ αὐτήν τήν ἔννοια καί τήν οὐσίαν του ὅρου, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, δέν μοιράζεται, δέν κομματιάζεται δηλαδή. Ὅποιος ἀποκόπτεται

ἀπό τήν μόνη ἀλήθεια καί τήν μία Ἐκκλησία, αὐτομάτως ταυτίζεται μέ τήν αἵρεση, ἀφοῦ δέν συμφωνεῖ εἰς ἓνα ἢ περισσότερα σημεῖα μέ τήν μία πίστη.

14. Αὐτή τήν ἀλήθεια διεκήρυξαν καί γι' αὐτήν ἀγωνίστηκαν μέ παρρησία, μέχρις αἵματος πολλάκις οἱ πυρφόροι ἀγωνισταί, Πατέρες καί Μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τῶν ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι σήμερα.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ «ΑΙΡΕΣΙΣ»

15. Ἡ ἰστορία τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς Κλασικῆς Ἐποχῆς ἦταν λέξη προερχόμενη ἀπό τό ρῆμα ἰστέω (αἵρεω) καί ἐχρησιμοποιεῖτο γιά νά δηλώσει, ἀρπαγή – κατάληψη – ἐκπόρθηση, ἐκλογή (αἰρέομαι – μέση φωνή) κλίση – ροπή, ἢ καί «ἀπόφαση», «τόλμημα», «προσπάθεια».

16. Στήν Ἑλληνιστική Ἐποχή ἡ χρήση του ὅρου ἰστορία ὑποδηλώνει «δοξασία», «σχολή», «διδασκαλία», «ἐπιλογή βίου», σχετιζόμενη μέ ὁρισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα, μέ δόγματα – ἀπόψεις μιᾶς αὐτοεκλεγμένης αὐθεντίας – ἢτοι ἐνός δασκάλου.

17. Στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀλλά καί στόν Ἰουδαϊσμό, ὁ ὅρος αἵρεσις, ὑποδηλώνει θρησκευτική σχολή (ἢ φιλοσοφική σχολή) ἢ ἀρχικῆς τάσεις καί ὁμάδες ἀντίθετες μέ τήν κύρια διδασκαλία.

18. Στήν Καινή Διαθήκη, γίνεται χωρισμός μεταξύ τῶν Ὁρθόδοξων ὁμάδων (πού ἀκολουθοῦν τήν κύρια διδασκαλία) καί Ἑτεροδόξων ὁμάδων, οἱ ὁποῖες καταλήγουν νά χαρακτηρίζονται ἰστορίες, δηλαδή Κοινωνίες πού βρίσκονται ἔξω ἀπό τήν Χριστιανοσύνη καί τήν Χριστιανική Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἔννοια ἀντιτιθέμενη πρός τήν ἔννοια ἰστορίας, εἰς τρόπο ὥστε ἡ αἵρεσις δέν δέχεται τήν Ἐκκλησία, ἡ δέ Ἐκκλησία, ἀποκλείει τήν ἰστορία. Οἱ αἵρέσεις κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, δημιουργοῦν «ἐριδες, ἔχθρες, ζήλους, θυμούς, ἐριθείες, διχοστασίες» (πρός Γαλ. ε' 20), καί εἶναι ἀδύνατον νά συνυπάρχει αἵρεσις

έντός τῆς Χριστιανοσύνης (Α΄ Κορ. ια΄ 18).

19. Τελικώς, Αἵρεσις εἶναι κάθε πεπλανημένη διδασκαλία, παρεκκλίνουσα ἀπὸ τῆς γνησίας Χριστιανικῆς πίστεως, ἅμα δέ πᾶσα ἰδιαίτερα χριστιανική κοινότης, διαφωνοῦσα πρὸς τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας, καὶ ἀποκοπεῖσα ἀπὸ τῆς κοινωνίας καὶ ἐνότητος μετ’ αὐτῆς.

20. Σκοπὸς τῶν διαφορῶν αἵρέσεων, πού χρησιμοποιοῦν ἀνέντιμα μέσα καὶ ἀποκρύπτουν τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο, ἦταν ἀνέκαθεν νά ὑφαρπάξουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερους πιστοὺς ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, νά τοὺς ὀδηγήσουν στοὺς κόλπους τῆς αἵρεσης, καὶ τελικὰ στὴν ἀπώλεια. Ὅσοι ὀδηγοῦνται στὴν αἵρεση ἔχουν τὴν ἐντύπωση ὅτι ἐκεῖ βρίσκουν τὴν εὐτυχία. Ἐκκλησιολογικὰ κρίνοντας τὰ πράγματα, ὅποιος ὀδηγεῖται στὴν αἵρεση, κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ κατὰ τὸν Ἅγιο Ἐπιφάνιο, ὀδηγεῖται στὴν ἀπώλεια, γιατί στὴν αἵρεση οὔτε ἡ χάρις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ὑπάρχει καὶ οὔτε ἡ πραγματικὴ σωτηρία μπορεῖ νά ὑπάρξει.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ «ΣΧΙΣΜΑ» ΚΑΙ ΠΟΙΕΣ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ, ΜΕΤΑΞΥ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

21. Τὰ Σχίσματα, κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλο, εἶναι ρήξεις στὴν Κοινότητα πού ὑποκινοῦνται ἀπὸ προσωπικὲς διενέξεις (Α΄ Κορ. α΄ 10).

22. Ἡ αἵρεση διακρίνεται ἀπὸ τὸ Σχίσμα, καὶ δηλώνει κάτι πῶς σοβαρό. Τὸ πῶς σοβαρό εἶναι ὅτι οἱ “αἵρέσεις” ἐπηρεάζουν τὸ δογματικὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας (Β΄ Πέτρ. β΄ 1) καὶ – μάλιστα – μέ τόσο θεμελιώδη τρόπο ὥστε ἀνεγείρουν μιὰ νέα (μιὰν ἄλλη) κοινωνία, παράπλευρα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀντιτασσομένη στὴν Ἐκκλησία!!! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά τὸ δεχθεῖ ἡ Ἐκκλησία!

23. Οἱ λέξεις «Σχίσμα» καὶ «αἵρεση» σημαίνουν καὶ οἱ δύο διαρκὴ καὶ σοβαρὴ διαίρεση τοῦ Χριστιανικοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ σέ δύο διαφορετικὰ ἐπίπεδα βάθους: τὸ “Σχίσμα” εἶναι ρήξη στὴν Κοινωνία τῆς Ἱεραρχίας, ἐνῶ ἡ “αἵρεση” εἶναι ρήξη μέσα στὴν πίστη!!

(Συνεχίζεται)

Ἐπιμέλεια:

Κώστας Ἐλ. Πετρόπουλος
τ. Δικηγόρος παρ’ Ἀρείῳ Πάγῳ

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ: 6977582800

CΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩC

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΠΑΤΡΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν

κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC ΠΑΤΡΩΝ

Ν. Βότση 34, Τηλ. : 2610-320.602, Fax: 2610-279.533 email: i-m-patron@otenet.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΕΚΔΟCΕΩΝ

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παλασταύρου

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. Κούλης, Ψηφιακές Εκτυπώσεις, email: paulkoulis@gmail.com